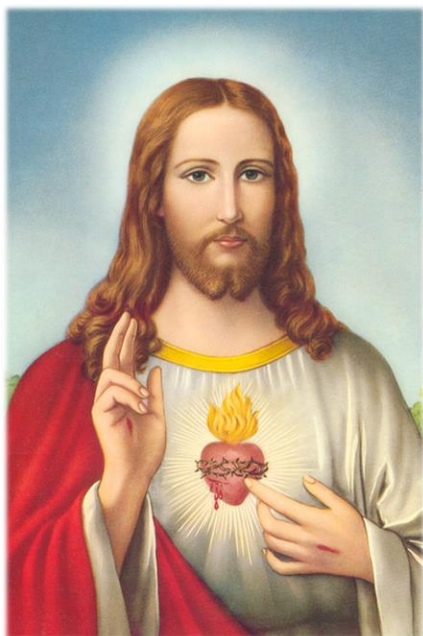

Osmí petak

preuzeto iz knjižice „Veliko obećanje“, Šibenik 1984.

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

Milosrdna ljubav Isusova umije i naše grijeha pretvoriti u vrela milosti

Nije moguće da Srce Isusovo odbije dušu koja hoće da se s njime izmiri. Zakej, Magdalena, preljubnica, samaritanka, sv. Petar, dobri razbojnik, kojima je on tako velikodušno oprostio, samo su nekoliko primjera i dokaza one neiscrpljive dobrote i ljubavi kojima vrijee njegovo božansko Srce prema bijednim grešnicima. Mnogo više Isus želi da oprostí skrušenom grešniku negoli sam grešnik da zadobije oproštenje. Pripovijeda se, dok je sveti Jeronim jednog dana molio pred Raspetim, Isus ga je upitao:

- Jeronime, bi li ti meni nešto darovao?
- Da, o moj Gospodine, darujem ti sve svoje pokore koje sam u ovoj mojoj pustinji učinio iz ljubavi prema tebi..., jesi li zadovoljan?
- Htio bih nešto više.
- Pa dobro, darujem ti sve svoje trude i sva djela koja sam napisao da širim poznanje o tebi i ljubav prema tebi. Jesi li zadovoljan, o Isuse?
- A zar ti ne bi imao još koji ljepši dar da mi pokloniš?
- A što ti drugo mogu darovati, o Isuse, ja koji sam pun nevolja i grijeha?
- Pa dobro, prihvati Isus, daruj mi svoje grijeha, da ih još jednom mogu oprati u svojoj Krvi i da mogu još jednom osjetiti božansko veselje da ti ih oprostim.

Čitajte ovo što piše u životopisu časne sestre Beninje Konsolate: „Kad su grijesi jednom oprošteni, pretvaraju se za dušu koja ih je počinila u vrela milosti, jer su nepresušna vrela poniznosti... Sve pomaže da opere dušu; sve, pa i same njezine nesavršenosti u rukama su Božjim kao drago kamenje, jer ih pretvaram u čine poniznosti na koje nadahnjujem onu dušu...

„Kad bi oni koji grade kuće mogli promijeniti u građevni materijal otpatke i sve ono što samo smeta, koliko bi se smatrali sretnima!... Pa dobro, vjerna duša to može s mojom božanskom pomoću, pa i najveće pogreške postaju temeljno kamenje u zgradi njezine savršenosti.“

Jednom je sveta redovnica bila stavila na papir, na kojemu je pisala, Isusov kipiće od kovine koji zbog neke lagane kretnje pade na tlo. Ona ga diže brže-bolje, poljubi Isusa i reče mu:

- Da nisi pao Isuse, ne bi bio dobio ovog poljupca.
- Tako je, moja Beninjo; kad ti počiniš koju grešku neopazice, ti me ne vrijeđaš; ali onaj čin poniznosti, koji poslije toga izvršiš, čin ljubavi, sve to ti činiš svjesno i to znači dati mi poljubac, koji mi ne bi bila dala da nisi počinila onu nesavršenost.

A u nekoj drugoj zgod:

„...Moja se ljubav hrani time što sažiže nevolje, i duša koja mi ih više donese, samo ako je srca skrušena i ponizna, ta mi je draža, jer mi daje više prigoda da vršim svoju službu dobrog Samaritanca. Evo što ti želim reći, moja Beninjo, a ja u malo riječi kažem mnogo: neka se duša nikada ne boji Boga, jer je Bog uvijek spreman da prema njoj bude milosrdan; i najveća je slast koju može osjetiti Srce tvoga Isusa, kad može svomu Vječnomu Ocu dovesti što veći broj grešnika. To su moje slave, moja Beninjo, to su moji biseri; oh! ja toliko ljubim bijedne grešnike! Čuj, radosti moja, piši ovo: Ako mi želiš mnogo ugoditi, vjeruj u moju Ljubav; ako hoćeš da mi ugodiš još više, vjeruj više; a hoćeš li da mi najviše ugodiš, ne stavljam granica toj vjeri u moju ljubav.

Oh, kad bi svi bijedni grešnici čitali i promišljali ove nježne izljeve milosrdnog Srca Isusova! I oni, umjesto da klonu duhom, morali bi ponavljati s velikom pouzdanicom Presvetog Srca, anđeoskom sestrom Beninjom: „Meni je drago biti gomila nevolja, biti sama nevolja, jer tako dajem više posla tvomu Milosrđu.“

Iz knjižice Vademecum

ISUSE JA SE UZDAM U TE

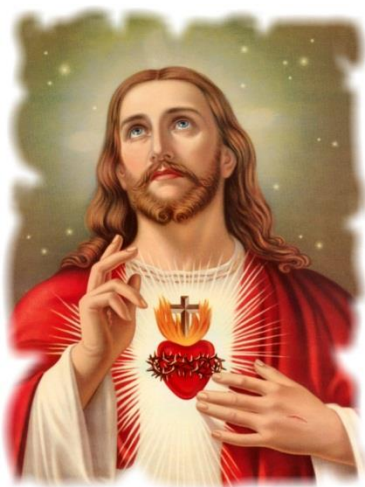
Molitva

O Božansko Srce Isusovo, koje toliko ljubiš bijedne grešnike da bi, kad bi to trebalo – bilo spremno i opet sići s neba na zemlju i ponoviti za svakoga od njih svoju Muku i Smrt, isprosi nam svima milost da suzama prave boli oplačemo svoje grijehе, koji su bili tebi uzrokom tolikih i tako žestokih boli. O Isuse, oprosti uvredu koju smo s njima i mi nanijeli tvomu preosjetljivomu Srcu, i po svojoj neizmjernoj Dobroti i Milosrđu daj nam da te više nikad ne uvrijedimo, nego da te samo ljubimo sa svim žarom svoje duše. Spomeni se, o Isuse: ako je istina da bezdan izazivlje bezdan, onda bezdan naše nevolje izazivlje beskrajni bezdan tvoga neizmjernoga Milosrđa!

Neću popova...

Ovaj događaj, o kojemu radi dužnih obzira ne možemo donijeti više pojedinosti, dogodio se 4. siječnja 1912. u nekom gradu sjeverne Italije.

Izjedan sušicom, posljedicom svojih nereda, tek u 23. godini, neki je mladić polagano venuo, na veliku žalost svojih roditelja koji su ga uzalud, na sve moguće načine, pokušali potaknuti da prije smrti primi svete Sakramente. Kao dječak, u nekom zavodu, vršio je s velikom gorljivošću pobožnost Devet petaka na čast Presv. Srca, ali kasnije, zanemariivši crkvu i Sakramente, bio se dao na sablažnjiv život. Isprva, kao upravitelj neke banke, trošio je u neredima i gnjusobama sve što je dobivao, a onda ostavi domovinu i pođe u Englesku, gdje je – da preživi – bio sobar. Napokon, poslije toliko zgoda i nezgoda, oboljevši od bolesti, koja ga je imala svaliti u grob, povrati se u krilo svoje obitelji. Bijedni mladić! Savjest su mu tištili toliki grijesi i on je bio na rubu bezdana svoje vječne propasti. Međutim, nije ni pomišljao da tome doskoči – vratiti se u iskrenom pokajanju Bogu, nego je još prezirno odbijao savjete dobrih duša. Ali bdjelo je nad njim ono premilosrdno Isusovo Srce koje je obećalo da će biti spašeni oni koji vrše pobožnost Prvih petaka, dakle, on se nije mogao izgubiti. Neki svećenik, njegov stari prijatelj iz zavoda, bez sumnje nadahnut od preslatkog Srca Isusova, postiže kao njegov prijatelj da ga smije pohoditi, i onda ga je lijepim načinom nastojao uvjeriti da se pomiri s Bogom.

– Ako nemaš što drugo da mi kažeš – prekide ga bijedni smrtnik – onda slobodno možeš ići... Kao prijatelja, da, primam te, ali kao svećenika ne, ne... odlazi, neću popova...

Božji namjesnik nastoji ga ublažiti umilnim riječima, ali uzalud.

– Završi već jednom, kažem ti! Neću popova... odlazi!...

– Pa dobro, ako baš hoćeš da idem, s Bogom! moj siromašni prijatelju! – i pođe k vratima. Ali dok je imao da prekorači prag one sobe, još jednom samilosno pogleda na samrtnika i reče:

– Ovo će biti prvi put, što se nije obistinilo „V e l i k o O b e ć a n j e“ Presvetog S r c a !...

– Što to kažeš? – odgovori mirnijim glasom bolesnik. Pobožni svećenik vrati se njegovu krevetu i reče:

– Kažem da bi ovo bio prvi put, što se ne bi ispunilo „Veliko Obećanje“, kojim je Isus obećao da će dati dobru smrt onima koji su u životu učinili devetnicu Pričesti u prve petke u mjesecu.

– Pa što ja imam s tim?

– Oh! Što ti imaš s tim?! A zar se ne sjećaš, dragi prijatelju, da smo nekoć u sjemeništu zajedno primili ove Pričesti prvog petka? Ti si ih onda primao s iskrenom pobožnošću, jer si ti onda ljubio Presveto Srce Isusovo. A sad bi htio da se opireš njegovoj milosti, s kojom te u svom neizmjernom milosrđu poziva na oproštenje? Dok je on govorio, bolesnik je plakao, a kad je dovršio, reče mu jecajući:

– Prijatelju, pomози mi! Pomози mi ti: ne zapusti ovoga bijednog nesretnika! Pođi i zovni mi jednoga kapucina iz obližnje crkve. Ispovjedit ću se. Primio je vrlo pobožno svete Sakramente i izdahnuo nekoliko dana kasnije blagoslivljajući ono Srce puno tolikoga milosrđa koje mu je tako dalo siguran znak vječnog spasenja.

otac Parnisetti – Veliko Obećanje

POBOŽNI UZDAH:

Srce Isusovo, uzdam se u te!